

Wanneer het lichaam van een jonge vrouw wordt gevonden, doet de politie een opzienbarende bijkomstige ontdekking: onder het naakte lijk blijken twee vrouwelijke skeletten te liggen. Bovendien vertonen de botten sporen van dezelfde zware en langdurige mishandeling als het lichaam van het laatste slachtoffer. Voor inspecteur Patrik Hedström is het duidelijk: de moorden houden verband met elkaar. Maar hoe?

Camilla Läckberg (1974) was econome tot ze doorbrak als schrijfster. Haar thrillers over Patrik Hedström en Erica Falck hebben een groot lezerspubliek gevonden; ze worden in 55 landen uitgegeven. In enkele jaren tijd is Läckberg ook in Nederland uitgegroeid tot een van de bestverkopende Zweedse thrillerauteurs..

‘Mooi, betrokken, vol humor en goed geschreven.’ – *Viva*

‘Een echte pageturner.’ – *Marie Claire*

‘Wederom een verbluffend, spannend verhaal dat tot in de details is uitgewerkt.’ – *VT Wonen*

Van Camilla Läckberg verscheen bij Ambo | Anthos *uitgevers*

Ijsprinses
Predikant
Steenhouwer
Zusje
Oorlogskind
Zeemeermin
Vuurtorenwachter
Engeleneiland
Leeuwentemmer

Sneeuwstorm en amandelgeur – verhalen

Camilla Läckberg

Predikant

Vertaald uit het Zweeds door
Elina van der Heijden en
Wiveca Jongeneel

Ambo|Anthos
Amsterdam

Eerste druk 2007
Drieëntwintigste druk 2015

ISBN 978 90 263 3145 9

© 2004 Camilla Läckberg

First published by Bokförlaget Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

© 2007 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam, Elina van der Heijden en Wiveca Jongeneel

via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland

Oorspronkelijke titel *Predikanten*

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Larry Dale Gordon / Zefa / Corbis

Foto auteur © Bingo Rimér

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Micke

De dag begon veelbelovend. Hij werd vroeg wakker, vóór de rest van het gezin, en nadat hij zich zo geluidloos mogelijk had aangekleed, wist hij ongemerkt het huis te verlaten. Het lukte hem ook zijn ridderhelm en houten zwaard mee te nemen, waarmee hij gelukzalig zwaaide toen hij hollend de honderd meter van het huis naar de ingang van de Koningskloof aflegde. Hij bleef even staan en keek eerbiedig naar de steile spleet midden in de berg. Er zat twee meter tussen de wanden, die zich een tiental meters naar de hemel verhieven waarlangs de zomerzon net omhoog begon te klimmen. Drie grote rotsblokken, die voor eeuwig midden in de kloof waren blijven hangen, vormden een indrukwekkend gezicht. De plek had een magische aantrekkingskracht op het kind van zes jaar en het feit dat ze verboden terrein was, maakte haar alleen maar aantrekkelijker.

De kloof had haar naam gekregen toen koning Oscar II aan het eind van de negentiende eeuw een bezoek bracht aan Fjällbacka, maar dat wist de jongen niet, en het kon hem ook niet schelen, toen hij voorzichtig de schaduwen in sloop, zijn houten zwaard in de aanslag. Maar zijn vader had wel verteld dat de scènes in de Hellepoel in de film *Ronja de roversdochter*, in de Koningskloof waren opgenomen, en toen hij de roverhoofdman Mattis daar op zijn paard had zien rijden had het behoorlijk in zijn buik gekriebeld. Soms speelde hij hier rovertje, maar vandaag was hij een ridder. Een ridder van de ronde tafel, net als in het grote, mooie kleurenboek dat hij voor zijn verjaardag van zijn oma had gekregen.

Hij klauterde over de grote stenen die de grond bedekten en maak-

te zich gereed om de grote, vuurspuwende draak met zijn moed en zijn zwaard aan te vallen. De zomerzon bereikte de kloof niet, waardoor de plek koud en donker was. Perfect voor draken. Weldra zou het bloed uit de hals van het beest spuiten, en na een langdurige doodstrijd zou de draak dood voor zijn voeten neervallen.

Iets in zijn ooghoek trok zijn aandacht. Hij zag achter een grote steen een stukje rode stof en zijn nieuwsgierigheid kreeg de overhand. De draak kon wachten. Misschien lag daar wel een schat verborgen. Hij zette zich af, sprong op de steen en keek aan de andere kant naar beneden. Hij viel bijna achterover maar na een paar tellen met zijn armen te hebben gezwaaid, hervond hij zijn evenwicht. Later zou hij niet toegeven dat hij het eng had gevonden, maar hij was in zijn zesjarige leven nog nooit zo bang geweest als nu. Een mevrouw lag hem te beloeren; ze lag op haar rug en keek hem recht aan, met starende ogen. Zijn eerste instinct zei hem te vluchten voordat ze hem kon pakken en doorkreeg dat hij hier speelde hoewel dat niet mocht. Misschien zou ze hem dwingen te vertellen waar hij woonde en hem meesleuren naar papa en mama, die heel boos zouden vragen hoe vaak ze hem wel niet hadden gezegd dat hij zonder een volwassene niet naar de Koningskloof mocht gaan.

Maar het rare was dat de mevrouw niet bewoog. Ze had ook geen kleren aan en heel even geneerde hij zich omdat hij naar een naakte vrouw stond te kijken. Het rode dat hij had gezien was geen stuk stof, maar een tas die vlak naast haar lag. Kleren zag hij nergens. Vreemd, om hier naakt te gaan liggen. Dat was hartstikke koud.

Toen be kroop hem een onmogelijke gedachte: misschien was de mevrouw wel dood! Hij kon geen andere reden bedenken waarom ze daar zo stil lag. Die gedachte deed hem van de steen springen en langzaam achteruit naar de ingang van de kloof lopen. Toen hij een paar meter van de dode mevrouw was verwijderd, draaide hij zich om en rende zo snel hij kon naar huis. Het kon hem niet langer schelen of hij op zijn kop zou krijgen.

Door het zweten kleefden de lakens aan haar lichaam. Erica draaide van links naar rechts, maar het was onmogelijk een prettige houding te vinden. De lichte zomernacht maakte het slapen er ook niet makke-

lijker op en voor de duizendste keer bedacht ze dat ze donkere gordijnen moest kopen en ophangen, of liever gezegd, ze moest Patrik zover zien te krijgen dat hij dat deed.

Zijn tevreden geknor naast haar dreef haar bijna tot waanzin. Dat hij het lef had zachtjes te snurken terwijl zij nacht in nacht uit wakker lag! Het was ook zijn baby. Zou hij uit solidariteit niet ook wakker moeten blijven? Ze duwde zachtjes tegen hem aan in de hoop dat hij wakker zou worden. Geen beweging. Ze duwde wat harder. Hij bromde zachtjes, trok de deken over zich heen en draaide haar zijn rug toe.

Zuchtend ging ze met gekruiste armen op haar rug naar het plafond liggen staren. Haar buik stak als een grote aardbol recht omhoog en ze probeerde zich de baby voor te stellen, in het donker in de vloeistofzwemmend. Misschien met een duim in zijn mond. Maar het was nog steeds te onwettelijk, ze was in de achtste maand, maar ze kon nog steeds niet bevatten dat er een baby in haar buik zat. Ach, in de nabije toekomst zou het waarschijnlijk maar al te wettelijk worden. Erica werd heen en weer geslingerd tussen verlangen en vrees. Het was moeilijk om verder te kijken dan de bevalling. Als ze eerlijk was, was het op dit moment moeilijk om verder te kijken dan het probleem dat ze niet meer op haar buik kon slapen. Ze keek naar de oplichtende cijfers van de wekker. 4:42. Misschien moest ze het licht maar aandoen en een poosje gaan lezen?

Drieënhalf uur en een slechte thriller later stond ze net op het punt zich uit bed te hijsen, toen de telefoon doordringend begon te rinkelen. Geoefend reikte ze Patrik de hoorn.

‘Hallo, met Patrik.’ Zijn stem klonk slaperig. ‘Ja, natuurlijk, verdomme, ja, ik kan er over een kwartiertje zijn. We zien elkaar daar.’

Hij draaide zich om naar Erica. ‘Er is een melding binnengekomen, ik moet ervandoor.’

‘Maar je hebt toch vakantie. Kan er niemand anders gaan?’ Ze hoorde dat haar stem zeurderig klonk, maar een nacht zonder slaap was niet bevorderlijk voor haar humeur.

‘Het gaat om een moord. Mellberg wil dat ik erbij ben. Hij gaat er zelf ook heen.’

‘Een moord? Waar?’

‘Hier in Fjällbacka. Een jongetje heeft vanmorgen in de Koningskloof een dode vrouw gevonden.’

Patrik kleepte zich aan, wat bijna geen tijd kostte omdat hij midden juli alleen maar iets luchtigs aan hoefde te trekken. Voordat hij de deur uit rende, klom hij op het bed en zoende Erica op haar buik, ergens in de buurt van de plaats waarvan ze zich vaag meende te herinneren dat daar vroeger een navel zat.

‘Tot kijk, baby. Wees lief voor je moeder, ik kom gauw weer thuis.’

Hij kustte Erica snel op haar wang en haastte zich weg. Zuchtend hees Erica zich uit bed en trok een van de tentjurken aan waaruit ze tegenwoordig kon kiezen. Tegen beter weten in had ze talloze babyboeken gelezen en volgens haar moesten alle mensen die over een vreugdevolle zwangerschap schreven, publiekelijk worden afgeranseld. Geen slaap, pijn in de gewrichten, striae, aambeien, hevige transpiratieaanvallen en hormonale stoornissen, dat kwam allemaal dichterbij de werkelijkheid. En ze straalde helemaal niet als van een innerlijke gloed. Morrend liep ze voorzichtig de trap af naar het eerste kopje koffie van de dag. Hopelijk zou dat de nevels doen optrekken.

Toen Patrik arriveerde, heerste er al een koortsachtige activiteit. De ingang van de Koningskloof was afgezet met gele linten, en hij telde drie politiewagens en een ambulance. Het technische personeel uit Uddevalla was al aan het werk en hij wist dat hij de plaats delict niet moest betreden. Van die beginnersfout trok zijn chef, hoofdinspecteur Mellberg, zich niets aan, hij sjouwde gewoon rond tussen de forensische technici. Vertwijfeld keken die naar Mellbergs schoenen en kleren die duizenden vezels en deeltjes op hun kwetsbare werkplek verspreidden. Toen Patrik bij het afzetlint stopte en naar Mellberg zwaaide, verliet deze tot hun grote opluchting de plaats delict en klom over het lint.

‘Hallo, Hedström.’

Zijn stem klonk bijna vrolijk en Patrik huiverde van verbazing. Heel even verbeeldde hij zich dat Mellberg hem wilde omhelzen, maar godzijdank was dat niet meer dan een verontrustend gevoel. Zijn chef leek een metamorfose te hebben ondergaan! Patrik had nog maar een week vakantie, maar de man voor hem was echt niet dezelfde

die een week geleden met een zuur gezicht achter zijn bureau had zitten mopperen dat vakantie als concept moest worden afgeschaft.

Mellberg schudde enthousiast Patriks hand en gaf hem een klap op zijn rug. ‘En hoe is het met de legkip? Is het al bijna zover?’

‘Over anderhalve maand, hebben ze gezegd.’

Patrik begreep de oorzaak van Mellbergs vreugdebetoon nog steeds niet, maar schoof zijn nieuwsgierigheid opzij en probeerde zich te concentreren op de reden van zijn komst. ‘Wat hebben jullie gevonden?’

Mellberg leverde een krachtsinspanning om de glimlach van zijn gezicht te verdrijven en wees naar de schaduwrijke kloof. ‘Een jochie van zes is vanmorgen stiekem buiten gaan spelen toen zijn ouders nog lagen te slapen; hij wilde geloof ik riddertje spelen tussen de rotsblokken, en toen vond hij een dode vrouw. De melding kwam om kwart over zes binnen.’

‘Hoe lang zijn de technici al bezig op de plaats delict?’

‘Ze zijn een uur geleden gearriveerd. De ambulance was er als eerste en ze konden meteen bevestigen dat er geen medische maatregelen getroffen hoefden te worden, dus vanaf dat moment konden de technici hun gang gaan. Die lui zijn wel lastig, hoor. Ik wilde alleen even rondkijken en ik vond ze echt onbeschoft. Maar misschien word je zo als je altijd kruipend met een pincet naar vezels moet zoeken.’

Nu herkende Patrik zijn chef tenminste weer, dit klonk meer als de gewone Mellberg. Uit ervaring wist Patrik dat het geen zin had te proberen de opvattingen van Mellberg te corrigeren, het was makkelijker ze gewoon te negeren.

‘Wat weten we over de vrouw?’

‘Op dit moment niets. Vermoedelijk een jaar of vijfentwintig. Het enige kledingstuk, als je het zo kunt noemen, is een handtas, verder is ze helemaal naakt. Best mooie tieten trouwens.’

Patrik deed zijn ogen dicht en herhaalde in gedachten, alsof het een innerlijke mantra was: Het duurt niet lang meer tot hij met pensioen gaat. Het duurt niet lang meer tot hij met pensioen gaat...

Mellberg ging intussen onbewogen verder: ‘Er is geen duidelijke doodsoorzaak te zien, maar ze is behoorlijk toegetakeld. Blauwe plekken over het hele lichaam en een aantal wonden die op messteken lij-

ken. O ja, ze ligt op een grijze deken. De patholoog-anatoom bekijkt haar nu, dus hopelijk krijgen we vrij gauw een voorlopige conclusie.’

‘Is er niemand als vermist opgegeven, iemand van ongeveer die leeftijd?’

‘Nee, niets wat ook maar in de buurt komt. Een week of wat geleden was er een man vermist, maar later bleek dat hij er genoeg van had om met zijn vrouw in de caravan te zitten en ervandoor was gegaan met een grietje dat hij in een café had ontmoet.’

Patrik zag dat het team nu bezig was het lichaam voorzichtig in een lijkzak te tillen. Handen en voeten waren reglementair van plastic zakken voorzien om eventuele sporen zeker te stellen, en het team van forensische technici uit Uddevalla werkte geïntegreerd samen om de zak op een zo effectief mogelijke manier om de vrouw te trekken. Daarna zou de deken waarop ze had gelegen in een plastic zak worden gestopt om later ook grondig onderzocht te worden.

De verbaasde uitdrukking op hun gezichten en de manier waarop ze in hun bewegingen bevroren maakten Patrik duidelijk dat er iets onverwachts was gebeurd.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Jullie zullen het niet geloven, maar hier liggen botten. En twee doodshoofden. Naar de hoeveelheid botten te oordelen vermoed ik dat het inderdaad om twee skeletten gaat.’

Zomer 1979

Ze slingerde behoorlijk toen ze in de midzomernacht naar huis fietste. Ze had meer gedronken dan ze van plan was geweest, maar dat maakte niet uit. Ze was tenslotte volwassen, dus ze kon doen wat ze zelf wilde. En het beste van alles was, dat ze een poosje zonder haar kind had kunnen zijn. Het kind dat maar krijste, tederheid nodig had en dingen eiste die ze niet kon geven. Het was de schuld van het kind dat ze nog steeds bij haar moeder moest wonen die haar amper de tuin uit liet gaan, hoewel ze al negentien was. Het was een wonder dat ze vanavond midzomer had mogen vieren.

Als het kind er niet was geweest, had ze nu op zichzelfgewoond en haar eigen geld kunnen verdienen. Ze had kunnen uitgaan wanneer ze wilde en weer kunnen thuiskomen als het haar uitkwam, zonder dat iemand zich ermee had bemoeid. Maar met het kind ging dat niet. Ze had haar dochter het liefst willen afstaan, maar dat had haar moeder niet goed gevonden, en daar moest zij nu de prijs voor betalen. Als haar moeder het kind zo graag wilde, kon ze er toch zelf voor zorgen?

Haar moeder zou behoorlijk boos zijn als ze bij het krieken van de dag binnen kwam waggelen. Haar adem stonk naar alcohol en daar zou ze morgen ongetwijfeld voor moeten boeten. Maar dat was het waard. Sinds de geboorte van dat rotkind had ze niet meer zo'n lol gehad.

Ze fietste dwars over de kruising en langs het benzinstation en nog een eindje verder over dezelfde weg. Toen sloeg ze linksaf naar Brücke en belandde bijna in de sloot. Ze trok de fiets weer overeind en verhoogde het tempo voor de eerste steile helling. Haar haar wapperde in de wind en de lichte zomernacht was doodstil. Ze sloot even haar ogen en dacht aan de

lichte zomernacht waarin de Duitser haar zwanger had gemaakt. Het was een heerlijke, verboden nacht geweest, maar de prijs die ze ervoor moest betalen niet waard.

Plotseling sprongen haar ogen weer open. Iets deed de fiets stoppen en het laatste dat ze zich herinnerde, was de grond die met hoge snelheid op haar afkwam.

Op het politiebureau in Tanumshede verzonk Mellberg vreemd genoeg in diepe gedachten. Patrik zei ook niet veel toen hij tegenover hem plaatsnam in de koffiekamer, ook hij dacht na over de gebeurtenissen van die ochtend. Eigenlijk was het te warm voor koffie, maar hij had iets versterkends nodig en van alcohol was natuurlijk geen sprake. Verstrooid probeerden beide mannen zich wat koelte toe te wuiven door aan hun overhemd te trekken. De airco was al twee weken kapot en het was ze nog steeds niet gelukt een monteur langs te laten komen. 's Ochtends ging het nog wel, maar tegen de middag steeg de warmte tot ondraaglijke temperaturen.

'Wat is er in godsnaam aan de hand?' Mellberg krabde bedachtzaam in zijn haar dat als een vogelnestje op zijn hoofd was gedraaid om zijn kale schedel te verbergen.

'Ik heb geen flauw idee, om je de waarheid te zeggen. Het lijkt van een vrouw, boven op twee skeletten. Als het niet om een dode ging, zou ik misschien aan een kwajongensstreek denken. Uit een biologielokaal gestolen skeletten of zo. Maar we kunnen er niet omheen dat de vrouw is vermoord. Ik hoorde een van de technici zeggen dat de botten er niet echt vers uitzagen. Maar dat hangt natuurlijk ook af van hoe ze hebben gelegen. Of ze aan weer en wind zijn blootgesteld, of ergens beschut hebben gelegen. Hopelijk kan de patholoog een globale schatting geven van hun ouderdom.'

'Laten we het hopen. Wanneer verwacht je zijn eerste rapport?' Mellberg fronste bezorgd zijn bezwete voorhoofd.

'Waarschijnlijk komt dat in de loop van de dag, daarna zal het wel

een paar dagen kosten om alles wat nauwkeuriger te bekijken. Voorlopig moeten we maar roeien met de riemen die we hebben. Waar zijn de anderen?’

Mellberg slaakte een zucht. ‘Gösta is vandaag vrij. Een golftoernooi, geloof ik. Ernst en Martin zijn ergens anders mee bezig. En Anika zit op Tenerife. Ze dacht waarschijnlijk dat het deze zomer ook zou regenen, arme stakker. Ze vond het vast niet leuk om Zweden met dit weer te moeten verlaten.’

Patrik keek verbaasd naar Mellberg en vroeg zich opnieuw af waar deze ongebruikelijke uiting van sympathie vandaan kwam. Er was iets vreemds aan de gang, dat was zeker. Maar het had geen zin daar nu tijd aan te verspillen, er waren belangrijker zaken om over na te denken.

‘Jij hebt deze week eigenlijk vakantie, maar denk je dat je me met deze zaak kunt komen helpen? Ernst is te fantasieloos en Martin te onervaren om een onderzoek te leiden, dus jouw hulp is echt welkom.’

Het verzoek streefde Patriks ijdelheid zozeer, dat hij meteen ja zei. Hij zou misschien enorm op zijn kop krijgen van Erica, maar hij troostte zich met de gedachte dat hij binnen een kwartier thuis kon zijn als ze hem dringend nodig had. Bovendien werkten ze elkaar in deze hitte nogal op de zenuwen, dus misschien was het zelfs beter als hij wat minder thuis was.

‘Eerst zou ik willen nagaan of er een opsporingsbericht is uitgegaan naar een verdwenen vrouw. We moeten vrij breed zoeken, zeg bijvoorbeeld van Strömstad tot aan Göteborg. Ik zal Martin of Ernst vragen dat na te gaan. Volgens mij komen ze net binnen.’

‘Dat is goed, dat is heel goed. Zo mag ik het horen, ga zo door!’ Mellberg stond op en gaf Patrik met een vrolijk gezicht een klap op de schouder. Patrik beseftte dat hij als gewoonlijk het werk zou moeten doen en dat Mellberg met de eer ging strijken, maar hij wist dat het geen zin had zich daaraan te ergeren.

Zuchtend zette hij zowel zijn als Mellbergs koffiekopje in de vaatwasser. Hij hoefde zich vandaag niet met zonnebrandcrème in te smeren.

‘Opstaan, of dachten jullie soms dat dit een pension is waar je de hele dag in je nest kunt blijven liggen!’

De stem sneed door dikke lagen nevel en echode pijnlijk tegen zijn voorhoofdsbeen. Johan deed voorzichtig een oog open, maar sloot het snel weer toen het getroffen werd door het verblindende licht van de zomerzon.

‘Wel verd...’ Robert, Johans één jaar oudere broer, draaide zich om in zijn bed en legde het kussen over zijn hoofd. Dat werd bruusk weggerukt en hij kwam mopperend overeind. ‘Je mag hier ook nooit uit-slapen.’

‘Jullie slapen elke dag uit, stelletje luiwammesen. Het is al bijna twaalf uur. Als jullie niet elke nacht op pad gingen om weet ik veel wat uit te spoken, was het misschien ook niet nodig de hele dag in je nest te blijven liggen. Ik kan hier best wat hulp gebruiken. Jullie hebben gratis kost en inwoning, hoewel jullie volwassen kerels zijn, en dan vind ik het niet te veel gevraagd jullie arme moeder een handje te helpen.’

Solveig Hult stond met de armen gekruist voor haar enorme lichaam. Ze was ziekelijk vet en had de bleekheid van mensen die nooit buiten komen. Haar haar hing ongewassen in donkere slierten rond haar gezicht.

‘Bijna dertig en jullie leven nog steeds van je moeder. Ja, échte kerels. En hoe komen jullie eigenlijk aan het geld om elke avond feest te vieren, als ik vragen mag? Jullie werken niet en dragen nooit iets bij aan de huishoudpot. Als jullie vader nog had geleefd, dan was het al lang afgelopen geweest met deze manieren! Hebben jullie al iets van het arbeidsbureau gehoord? Daar zouden jullie vorige week heen!’

Nu was het Johans beurt om zijn kussen over zijn gezicht te trekken. Hij probeerde het voortdurende gezeur, dat klonk als een plaat die was blijven hangen, buiten te sluiten, maar nu werd zijn kussen bruusk weggetrokken en ook hij kwam overeind met zijn katerige hoofd, dat bonsde als een marsorkest.

‘Ik heb de ontbijtspullen allang opgeruimd. Jullie moeten zelf maar iets uit de koelkast pakken.’

Solveig waggelde met haar enorme achterwerk de kleine kamer uit die de twee broers nog steeds deelden, en smeed de deur met een klap achter zich dicht. Ze durfden niet weer te gaan liggen, maar pakten een pakje sigaretten en staken allebei een sigaret op. Ze konden wel

zonder ontbijt, maar de peuk deed hun levensgeesten op gang komen en de rook brandde heerlijk in hun keel.

‘Wat een kraak was dat gisteren...’ Robert lachte en blies kringen in de lucht. ‘Ik had toch gezegd dat ze mooie spullen zouden hebben. Directeur van een bedrijf in Stockholm, natuurlijk gunt hij zich alleen het allerbeste.’

Johan antwoordde niet. In tegenstelling tot zijn oudere broer kreeg hij van de inbraken nooit een adrenalinekick, hij liep juist dagenlang rond met een grote, koude angstklomp in zijn buik, zowel voor als na een kraak. Maar hij deed altijd wat Robert zei en het kwam niet eens bij hem op dat hij ook iets anders kon doen.

De inbraak van gisteren had de grootste buit sinds lange tijd opgeleverd. De mensen waren voorzichtig geworden en hadden niet zo vaak meer dure spullen in hun zomerhuisjes staan. Ze zetten er vooral oude troep neer waarvan ze niet wisten wat ze ermee aan moesten, of veilingkoopjes die hun het gevoel gaven dat ze een goede slag hadden geslagen, maar die geen cent waard waren. Maar gisteren hadden Robert en Johan een nieuwe tv, een dvd-speler, een Nintendo-spel en een hoop sieraden van de vrouw des huizes buitgemaakt. Robert zou de spullen via zijn gebruikelijke kanalen verkopen en dat zou een flinke smak geld opleveren. Niet dat ze het er lang mee zouden redden, gestolen geld brandde in je broekzak en na een paar weken zou het weer op zijn. Ze gaven het uit aan gokken en drank en kochten af en toe iets voor zichzelf. Johan keek naar het dure horloge om zijn pols. Gelukkig zag ma niet wanneer iets waardevol was. Als ze wist wat dit horloge had gekost, zou er nooit een eind aan haar gezeur komen.

Soms had Johan het gevoel alsof hij in een tredmolen zat die alsmaar door draaide, terwijl de jaren verstreken. Eigenlijk was er niets veranderd sinds hun tienertijd en hij zag nu ook geen uitweg. Het enige dat zijn leven op dit moment zin gaf, was het enige dat hij ooit geheim had gehouden voor Robert. Johans instinct zei hem dat er niets goeds uit zou voortkomen als hij zijn broer in vertrouwen nam. Robert zou er met zijn grove opmerkingen alleen iets smerigs van maken.

Heel even stond hij zichzelf toe eraan te denken hoe zacht haar haar tegen zijn ruwe wang voelde, hoe klein haar hand in de zijne was.

‘Hé, zit niet zo te dagdromen. We moeten zaken doen.’

Robert stond met de sigaret bungelend in zijn mondhoek op en liep als eerste door de deur. Zoals altijd volgde Johan hem, hij kon niets anders.

In de keuken zat Solveig op haar gebruikelijke plek. Al sinds hij klein was, sinds dat met zijn vader was gebeurd, had hij haar in haar stoel bij het raam zien zitten, terwijl haar vingers ijverig bezig waren met wat er voor haar op de tafel lag. In zijn eerste herinneringen was ze mooi geweest, maar in de loop van de jaren had het vet zich steeds dikker om haar lichaam en over haar gelaatstrekken gelegd.

Ze leek wel in trance zoals ze daar zat; haar vingers leidden een eigen leven, onophoudelijk wijzend en strelend. Ruim twintig jaar was ze nu met die verdomde albums bezig, steeds maar sorterend en hersortierend. Ze had steeds nieuwe gekocht en daar de foto's en krantenknipsels in geplakt. Mooier, beter. Hij snapte wel dat dit haar manier was om de gelukkiger tijden te bewaren, maar ooit zou ze toch moeten inzien dat die allang voorbij waren.

Het waren foto's uit de tijd dat Solveig nog mooi was. Het hoogtepunt in haar leven was haar huwelijk met Johannes Hult, de jongste zoon van Ephraïm Hult, de beroemde vrijkerkelijke predikant en eigenaar van het meest welvarende landgoed in de omgeving. Johannes was knap en rijk; zij was weliswaar arm, maar ze was het mooiste meisje in de provincie Bohuslän, dat zei iedereen in die tijd. En als daar nog meer bewijs voor nodig was, dan waren er de artikelen die ze had verzameld toen ze twee jaar op rij tot meikoningin was gekroond. Die artikelen en de vele zwart-witfoto's van haarzelf had ze meer dan twintig jaar dag in dag uit verzorgd en gesorteerd. Ze wist dat dat meisje zich nog ergens onder de vetlagen bevond, en via de foto's kon ze haar vasthouden, hoewel ze elk jaar verder uit haar handen glipte.

Met een laatste blik over zijn schouder liet Johan zijn moeder in de keuken achter en volgde Robert op de hielen. Zijn broer had gelijk, ze moesten zaken doen.

Erica overwoog of ze zou gaan wandelen, maar ze realiseerde zich dat dat misschien niet zo'n goed idee was nu de zon op haar hoogst stond en de hitte het meest intens was. Ze had zich de hele zwangerschap geweldig gevoeld, tot de hittegolf serieus toesloeg. Vanaf dat moment

had ze voornamelijk rondgelopen als een bezwete walvis die wanhopig probeerde verkoeling te vinden. Patrik, God zegene hem, was op het idee gekomen een tafelventilator voor haar te kopen en die droeg ze nu als een kostbare schat overal in huis met zich mee. Het nadeel was dat het ding op elektriciteit werkte, ze moest dus altijd dicht bij een stopcontact zitten, wat haar bewegingsvrijheid beperkte.

Maar op de veranda zat het stopcontact op een perfecte plek, daar kon ze breeduit op de bank zitten met de ventilator voor zich op de tafel. Maar ze hield eenzelfde houding nooit langer dan vijf minuten vol, waardoor ze voortdurend heen en weer zat te draaien om zich prettiger te voelen. Bij bepaalde houdingen kreeg ze een voet in haar ribben of probeerde iets wat vermoedelijk een hand was haar in haar zij te slaan, en dan moest ze weer anders gaan zitten. Hoe ze het nog meer dan een maand moest uithouden, was voor haar een raadsel.

Ze waren nog maar een halfjaar bij elkaar, Patrik en zij, toen ze zwanger raakte, maar gek genoeg maakte geen van beiden zich daar druk om. Ze waren allebei al wat ouder en dus iets zekerder van wat ze wilden en zagen geen reden om nog langer te wachten. Pas nu begon ze koudwatervrees te krijgen, maar daar was het eigenlijk wel een beetje te laat voor. Misschien hadden ze nog niet lang genoeg samengewoond toen ze zich in dit avontuur stortten? Zou hun relatie bestand zijn tegen de plotselinge confrontatie met een kleine vreemdeling die alle aandacht opeiste die ze tot nu toe aan elkaar hadden kunnen geven?

De tijd van de stormachtige, blinde verliefdheid was weliswaar voorbij en ze hadden een meer realistische, alledaagse basis opgebouwd, met inzicht in elkaars goede en slechte kanten, maar wat als na de eerste opwinding over de baby alleen de slechte kanten overbleven? Hoe goed kende ze niet de statistieken over hoeveel relaties in het eerste levensjaar van het eerste kind stukliepen? Maar het had geen zin daar nu over te piekeren. Gedane zaken namen geen keer en het was gewoon zo dat Patrik en zij allebei met elke vezel van hun lichaam naar de komst van dit kind verlangden. Hopelijk zou dat verlangen lang genoeg aanhouden om de enorme verandering aan te kunnen.

Ze schrok op toen de telefoon ging. Moeizaam hees ze zich uit de bank en ze hoopte dat de beller genoeg geduld had en niet zou ophangen voordat ze bij de telefoon was.